

J A M U
J A M U

Divadelní fakulta

POHÁDKA V ČERNOBÍLÉ

Havlovské aktovky
Soutěž o nejlepší původní krátkou divadelní hru
podle hry Václava Havla
2020

Divadelní fakulta JAMU ve spolupráci s
The Václav Havel Library Foundation v New Yorku

Ústřední dvojicí jsou postavy A a B. Bezejmenní, vytváří každá sama za sebe postavu Everymana, jsou to lidé obyčejní, kteří se leckdy záměrně tváří velmi neobyčejně.

Postavy H (Hospodská) a C komunikují převážně mezi sebou.

Hospoda v ponurém světle. Za stolem sedí každý na své židli A a B v popředí scény na její pravé straně. Nalevo v pozadí scény sedí C, zády otočený k A a B, čelem k levému portálu. C hraje sám se sebou karty. H vychází vždy z levého portálu.

A: Co myslíš?

B: Nic nemyslím.

A: A věděl bys?

B: To ano.

A: A co bys věděl?

B: Myslím si, že je to špatné.

A: Tak víš, nebo si myslíš?

B: Myslím si, že je to špatné. Víím ale, že by to mohlo být... I naopak.

A: S tebou se nedá bavit.

B: S tebou se nedá bavit!

A: Jak by se taky se mnou dalo bavit, když se se mnou nebavíš? Zatím se bavíme jen o tobě a tom, co si myslíš, nebo víš.

B: No dobře, tak co bys věděl ty?

A: Já nic nevím. Jen si myslím.

Přichází H.

H: Pivo?

C: Prý to tu zavřeli... Prý je to tu nebezpečné.

H: Mě nikdo nic neřekl. Pivo?

A: Dvě.

Hodchází.

B: Nech mě hádat. Myslíš si, že to, co se kolem nás děje, je špatné, ale zároveň víš, že by to mohlo být i naopak.

A: Jsi vedle.

B: Opravdu? Tak to zkus! Překvap mě.

A: Myslím si, že to, co se děje je dobré! Ale zároveň si dovolím tvrdit, že VÍM! Že to může být i naopak.

B: Jak si vůbec můžeš myslet, že je to dobré?

A: Protože si to myslím! Myslet si můžu co chci!

B: To ale... Tě neopravňuje myslet si takovou zjevnou pitomost, jako že to, co se děje, je vůbec k něčemu dobré!

A: A co když je? Já se mám výborně! Shodil jsem pět kilo, jím zdravě, mám spoustu volného času a chodím do přírody. V práci jsem víc produktivní a míň stresovaný. Zvýšila se mi potence a snížil počet sociálních kontaktů, což mi dokonale vyhovuje! Já se mám výborně.

B: Jsi vedle! Nemáš se tak dobře, jen to odmítáš vidět.

A: Ahá! Vážně?

B: Nemůžeš mít tak dobrou náladu.

A: Tak zkus tu moji nezkaz... Eh... Nezkazitelnou dobrou náladu pokazit! Pak se s tebou budu bavit.

- B:** Dlouhodobé snížení sociálních kontaktů vede u každého ke zvýšení stresu. Čímž hubneš! Jdeš do lesa, protože jsi v depresi, že tě nikdo nepohládí. Ale nepřiznáš si to! A protože nemáš jiný způsob, jak se zabavit, protože všechno je nebezpečné kvůli tomu, co se děje, nezbývá ti, než být produktivní alespoň v práci.
- A:** A co potence? A zdravá strava? Co tyhle faktory chytráku?
- B:** No... Zdravě jíš, abys zajedl nechuť z mizérie vzniklé z předchozích faktorů. A zvýšení potence... To je úplná blbost, kterou sis vymyslel, aby ses cítil ještě lépe!
- A:** Drž hubu! Nechci se s tebou bavit.
- B:** Zničil jsem tvou nezničitelnou náladu. Podle vlastních slov by ses se mnou právě teď měl začít bavit.
- A:** Všechno vidíš černě!
- B:** Jen si myslím, že to, co se děje, není dobré.
- A:** A já vím, že by to mohlo být i naopak!
- B:** Ne! To já to vím. Já vím, že to může být i naopak.
- A:** Tak co víš? Že by to mohlo být... I špatné, nebo dobré?
- B:** Dobré! Mohlo by to být i dobré!
- A:** Cože?! A co by na tom všem mohlo být dobrého? Jsi ve stresu, hubneš, jíš zdravě a chodíš do přírody. Nic horšího už být nemůže!
- B:** Jen říkám, že se nemáš upínat k tomu špatnému a brát situaci z lepší stránky.
- A:** Já si myslím, že jsi odhodlaný útočit na všechno, co vím.
- B:** Ne co víš, ale co si myslíš.
- A:** Proč se s tebou vůbec bavím. Člověk si v tom všem chce udělat pořádek a ty si přijdeš... A já pak nevím, co si myslet!
- B:** Ale no tak! Já souhlasím s tím, co si myslíš. Snažím se ti dokázat, že není dobré to, co víš.

A: Dej mi pokoj...

B: Jinými slovy, myslet bys měl dál. Ale... Zapomeň na to, co víš!

A: Myslíš?

B: Víím to!

Přichází H.

H: Pivo?

C: Prý to tu zavřeli. A nejen vás. Zavřeli všechno. Je to tu nebezpečné.

H: Vidíte ceduli na dveřích? Otevřeno. Nikdo mi nic neřekl. Pivo?

B: Dvě.

Hodchází.

A: A co si podle tebe mám myslet?

B: No... Že to, co se děje, je dobré.

A: Tak dobré, nebo špatné?

B: Mysli si proboha co chceš. Máš na to právo.

A: Ty sám nevíš, co si myslet!

B: Co?

A: Sám to nevíš a věšíš mi tady bulíky na nos!

B: Ale prosím tě...

A: Ne ale vážně! Když něco nevíš jistě, tak to někomu nevnucuj! Já ti teď málem uvěřil, že je to dobré nebo špatné, ale ty sám nevíš, co je správně! Tak koukej přijít na to, kde leží pravda. Jinak se nebavím, ať už mi zkazíš jakoukoliv náladu.

- B:** Hmm...
- A:** No! Čekám.
- B:** Počkej chvíli...
- A:** Čekám.
- B:** Tak mi pomoz!
- A:** Něco mi dlužíš. Hlavně odpovědi. Tak přemýšlej.
- B:** Počkej! Možná už vím.
- A:** No?
- B:** Možná jsme šli od začátku špatným směrem. Věděli jsme, co si myslíme. V tom jsme se neshodli... Ale zapomněli jsme právě to, co víme!
- A:** Aha...
- B:** Pokud se vrátíme k tomu, co jsme alespoň na začátku věděli... Tak se poprvé na něčem shodneme!
- A:** Poslouchám.
- B:** Oba jsme věděli, že to, co si myslíme, nemusí být jedinou možností.
- A:** To je pravda.
- B:** A pokud jsme věděli, že by to, vzhledem k tomu, co jsme si mysleli, že by to všechno mohlo být i naopak... Pak jsme oba zároveň souhlasili s verzí toho druhého!
- A:** To je pravda... A to nás přirozeně dostane k tomu...

Přichází H.

- B:** To nás přirozeně dostane k tomu, že...
- C:** Zavřeli to tu. Měli bychom odejít.
- B:** Nevíme...

H: Nikoho nezavřeli. Jsme tady! Vy i já. Nikdo mi nic neřekl. Pivo?

A: Sakra...

C: Jedno.

B: My nevíme. Nemůžeme to vědět!

Hodchází.

A: Co děláme špatně?

B: Mělo by to všechno být dobré, nebo špatné...

A: Přitom to všechno vypadá jako... cokoliv jiného, jen ne nic jednoznačného!

B: Ani dobré, ani špatné...

A: To je tvoje vina! Nesouhlasíš s mojí verzí!

B: To není pravda. Souhlasím s tvou verzí, ale zároveň si mohu myslet opak.

A: No a co je to za blbost! Nezaují máš jednoznačné stanovisko.

B: Ne! To kvůli tobě. Zaují máš ne jednoznačné stanovisko. Proto nedokážeme rozhodnout.

A: Já se snažím udělat si v tom pořádek. Zaujmu si takové, jaké chci. Mohl bys se mnou souhlasit, ale ne! Pán musí nesouhlasit a zaujímat stanovisko, které mně ani nepodpoří, ani nevyvrátí!

B: To ale ty taky.

A: Já už nemůžu. Snažím se. Ale ty si přijdeš a...

B: Ale no tak!

A: Rozhodnu se, ale ty si přijdeš a já zase nic nevím. Nic nevím.

B: Na to přijdeme.

- A:** Ale jak?
- B:** Musíme odněkud začít...
- A:** Dobře.
- B:** Počkej chvíli. To co se děje, to přeci musí být dobré, nebo špatné.
- A:** No a?
- B:** Počkej chvíli. Něco si přeci musíme o tom, co se děje, něco si o tom přeci musíme myslet. Nebo vědět.
- A:** A?

Přichází H, sedá si sklesle naproti C.

- C:** Otevřeli to tu! Otevřeli! Zaslechl jsem to nedávno, už si vzpomínám.
- H:** Musíme pryč...
- C:** Slyšel jsem, že otevřeli...
- H:** Prý je to tu nebezpečné. Musíme pryč...
- A:** Co myslíš?
- B:** Nic nemyslím.
- A:** A věděl bys?
- B:** To ano.
- A:** A co bys věděl?

KONEC